

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Ja, jeg vil bare fastholde, at jeg har svært ved at se, hvordan og hvorledes de danske forbehold skal have spillet ind på, hvorvidt Danmark får udnævnt folk til ledende poster i EU. Der mener jeg faktisk, at lige præcis eksemplet med UK understreger, at det altså ikke er ligegyldigt, om man er et lille land eller et stort land. Når det store land heller ikke er medlem af Euro 11-Rådet, kan det store land alligevel spille en fremragende rolle, mens når vi andre ikke er det, fordi vi er et lille land, kan vi ikke spille nogen som helst rolle. Det hænger jo ikke sammen.

Men så vil jeg bare sige, at jeg synes ikke, det er særlig klædeligt for Venstre som et stort parti, og jeg synes indimellem også, at man som det ledende oppositionsparti i den stil og i den grad har despekt for befolkningens situation, for befolkningens holdninger.

Vores holdning i Socialdemokratiet er: Vi står bag det danske forbehold, det skal gå ordentligt til. Det kan ikke være rigtigt, at det eneste, det drejer sig om, er at konstatere, at målingerne var pænere tidligere, end de er nu. Det må være sådan, at man giver folk en chance for at forholde sig til det her og så derefter tage stilling til det. Og jeg kan ikke forstå, hvorfor man ikke snart kan komme til at diskutere indhold i den danske debat, hvorfor det skal være procedurer og formalia og datoer osv. Jeg må tilstå, at det har jeg svært ved at forstå.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil sige tak til fru Charlotte Antonsen for svaret, som jo er åbent og oprigtigt, og vi må sige, at nu ved den danske befolkning efter den her debat, hvad den står over for. Den står over for et flertal i Folketinget, som har hejst den føderalistiske fane og under det blafrende unionsflag nu fuldtone går ind i europahær og fælles mønt og unionspoliti og hele molevitten. Folkeafstemningerne vil komme efter hinanden som – nej, jeg vil ikke sige som perler på en snor, det ville være overordentlig forkert at sige.

Så vil jeg godt stille et spørgsmål til fru Charlotte Antonsen. Når nu man har fået åbnet vejen for alle disse folkeafstemninger – regeringen har jo tænkt sig at snyde befolkningen for en helt central folkeafstemning, nemlig om den kommende Amsterdam II-traktat, som skal

vedtages til december næste år – vil Venstre så være med til på demokratisk vis at sikre, at også det spørgsmål bliver afgjort af befolkningen ved en folkeafstemning?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til hr. Keld Albrechtsen: Venstre snyder ikke befolkningen, men som jeg sagde i min tale, lægger vi faktisk op til en meget smal regeringskonference, og derfor er der ikke noget, der tyder på, at der vil være behov for en folkeafstemning.

Hr. Thulesen Dahl spørger, hvor lang tid der skal gå, fra en dato fastsættes, til folkeafstemningen afholdes. Altså, det har vi ikke nogen præcise bud på. Som jeg gjorde meget ud af i min tale, har vi diskuteret denne sag i 10 år, så for os at se vi kunne man sagtens afholde den relativt hurtigt, efter at en dato er blevet fastsat.

Det, jeg har sagt, er, at vi oplever det sådan, at der først for alvor kommer gang i debatten, at man først får denne meget intensive debat den dag, datoen er fastsat.

Hr. Buksti føler vel, at han bør sige et eller andet i strid med Venstre, og det er vel derfor, vi har den diskussion om store og små lande, og det kan jeg da godt forstå. Det er da også ubehageligt pludseligt at skulle til at erkende, at vi har behov for folkeafstemningen.

Min vurdering er, at vi mister politisk indflydelse på grund af vores forbehold, og min vurdering er, at det kan have kostet os nogle vigtige poster, men det er da klart, at det er en vurderingssag, hvordan og hvor vi mister indflydelsen. Det, vi kan se, er, at nogle steder er vi fysisk ikke til stede, nogle steder har vi ikke stemmeret. Men det andet kan man jo ikke måle objektivt, så den diskussion kan vi jo selvfølgelig ikke blive enige om, vil jeg sige til hr. Buksti.

Med hensyn til forbeholdet: Som sagt værner Venstre om forbeholdet: Vi vil have det væk den rigtige vej, nemlig via en folkeafstemning. Så vi har aldrig opfattet det, som at vi har snydt befolkningen eller noget som helst. Tværtimod var det jo et knæfald for befolkningen i forhold til det, der var Venstres egentlige ønske, nemlig den fulde og hele Amsterdamtraktat dengang i 1992.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu synes jeg, at fru Antonsen må bestemme sig. Altså, nu har vi lige pludseligt diskuteret det her